

předpokládati, že provedení příkazu svého žalobce přezkoumá a případné nedostatky vytkne, aby zjednal nápravu. Nedošly-li výtky, nýbrž příkazy nové a bezvadné honorování likvidované odměny, musí takové mlčení ohledně provedení příkazu a udělení příkazu nového považováno býti za schválení postupu mandatářova a to tím spíše, jelikož by neodpovídalo zásadě kupecké poctivosti a dobré víry, aby mandant prospěch z jednání mandatářova pro sebe sice užíval, avšak aby risiko s ním spojené nenesl, jakoby nebyl s ním souhlasil. Právě vytknutá kupecká zásada vyžadovala toho, aby žalobce, jemuž nevyznačení ceny na zásilkách bylo materiálně výhodno tím, že proclívání a další expedování provedlo se levněji, rychleji a s menším spedičním nákladem, oznámil žalovanému, že takový postup jeho neschvaluje, nýbrž přeje si, aby na zásilky udával ceny, zvláště když taková udání ceny zboží při dopravě jeho poštou není ve skutečnosti nic jiného než pojištění zboží, za něž se poště platí zvláštní poplatek, a když k pojišťování takovému vedle čl. 387, 367 odst. 2 obch. zák. speditér povinen jest jen, je-li příkaz mandantův toho obsahu. Třeba tedy bylo zvykem, že speditér, je-li zásilka označena cenou, zašle ji dále opět s udáním ceny, přece v případě, o který se jedná, když žalobce s jiným postupem žalovaného souhlasil a z něho prospěch si přisvojoval, nemůže se tohoto zvyku dovolávat pro sebe, neboť zvyk může objasniti jen vůli stran, když ale tato jiným způsobem jest projevěna, jest rozhodující jen tato vůle souhlasná, zakládající smlouvu. Právní posouzení věci se strany soudu odvolacího odpovídá tedy stavu věci i zákoru a uplatňovaný důvod dovolací § 503 č. 4 c. ř. s. není dán.

Čís. 65.

Hotelier, jenž jest zároveň restaurátérem, neručí dle § 970 obč. zák. za věci, uložené hotelovým hostem v místnostech restauračních.

(Rozh. ze dne 25. února 1919, Rv 113/19.)

Žalobce přijel dne 27. ledna 1918 večer do Prahy, zašel do hotelu žalovanému náležejícího a jím provozovaného, najal si od vrátného pokoj a odevzdal mu svůj ruční kufřík, chtěje pak v restaurační místnosti hotelu povečeřet, šel chodbičkou za restaurací do restaurace a, vida v chodbičce pověšeny kožichy a zimníky, pověsil si tam také svůj zimník s rukavicemi a chránítkem a klobouk. Žalobce posadil se v restauraci ke stolu a objednal si u číšníka večeři a v malé chvíli potom, jda do chodbičky neb chodbičkou k vrátnému zpozoroval, že jeho zimník a rukavice, chránítka a klobouk zmizely i oznámil ihned ztrátu věcí těch žalovanému. V chodbičce za restaurací jsou věšáky, na něž hosté svůj oděv odkládají, ze zřízenců hotelu nikdo tam nehlídá; žalobce svého zimníku s ostatními věcmi ani hotelieru ani nikomu z jeho zřízenců neodevzdal do uschování a také žalobce nikdo nepoukázal, by si svůj zimník do řečené chodbičky pověsil. — Procesní soud prvního stupně (okresní soud pro věci obchodní v Praze) uznal, že nárok na náhradu škody za ztracené věci jest důvodem svým po právu, vycházející z těchto úvah: Ve smyslu § 970 obč. zák. ručí hostinští (hotelieri), kteří poskytují byt cizincům, jako schovatelé za věci, jež byly od přijatých hostů (do hotelu) vneseny, pokud nedokáží, že škoda

není ani zavíněna jimi nebo jejich lidmi, ani způsobena cizími osobami, jež z domu hotelu odcházejí neb do něho přicházejí. Za vnesené pokládají se také věci, které přineseny (uloženy) byly na místo v hotelu k tomu určené. Smlouva schovací přichází tudíž k místu a ručení hotelierovo za věci vnesené nastává i bez zvláštního odevzdání věcí tím okamžikem, kdy cizinec jako host do hotelu na byt byl přijat a kdy věci své nejen v najmutém pokoji, nýbrž kdekoli jinde v hotelu uložil na místo pro věci ty hostinským neb hotelierem určené. Jest nesporné, že žalobce dne 27. ledna 1918 večer si v hotelu žalovaného najal pokoj u vrátného a že, chtěje v restaurační místnosti, nalézající se v témže hotelu žalovaného, jím provozované a nejen hostům restauračním v hotelu nebydlícím, nýbrž i hostům v hotelu ložirujícím přístupné a za jídelnu pro ony i tyto sloužící a tudíž i ku provozování živnosti hotelierské patřící, povečeřeti, pověsil si zimmník s rukavicemi, chránilkem a kloboukem v chodbičce za restaurací. Chodbička tato jest dle souhlasného udání stran i svědků opatřena věšáky a určena k tomu, by tam hosté do restaurace přicházející dle své vůle svrchní oděv odložití mohli. Pověsil-li tudíž žalobce jako žalovaným přijatý host hotelový v této chodbičce k odkládání šatstva hotelierem určené a s tím jeho vědomím zřízené, že i hosté hoteloví, restauraci navštěvující, tam věci vnášeti a věšeti mohou a budou, svůj zimmník s přísl. a ztratil-li se mu, není pochyby, že ve smyslu řečeného ustanovení zákona žalovaný žalobci za věci vnesené na místo, k jich ukládání určené, ručí a v případě jich ztráty náhradu dáti jest povinen, poněvadž se jedná o věci přijatým hostem do hotelu vnesené a poněvadž určením a zařízením chodbičky té pro odkládání oděvu dává hotelier mlčky svůj souhlas, by i hosté hoteloví tam oděv odkládali, což i personálu restauračnímu žalobcem i k obsluze hostů hotelových určenému známo býti musí, tedy s vědomím hoteliera se tak děje. Jinému hostu restauračnímu, jenž v hotelu nenocluhuje, nemá najatého pokoje, by ovšem žalovaný za oděv v chodbičce pověšený dle § 970 obč. zák. neručil, poněvadž jeho ručební povinnost se právě zakládá na té skutečnosti, že cizinec byl jím jako host přijat, a proto věci cizincem do hotelu vnesené, hotelieru neb někomu z jeho lidí odevzdané neb na místo jimi vykázané neb konečně na místo, kdekoliv v hotelu se nalézající, ale pro ukládání věcí určitého druhu hotelierem u provozování jeho živnosti určené, požívají zvláštní zákonné ochrany. Žalovaný sice namítá, že, kdo v řečené chodbičce si šat pověsí, činí tak na vlastní nebezpečí, poněvadž chodbičky té nikdo ze zřízců hotelu nehlídá. Avšak nebezpečí z tohoto nehlídání stihá dle názoru soudu, pokud jde o přijetí hosta hotelového, právě žalovaného, neboť ví a věděti musí, že v chodbičce té pro odkládání oděvu jím samým určené mohou oděv svůj odložití také hosté cizinci jím přijatí, jimž v případě ztráty povinen jest náhradou a proto jest jeho věcí, by opatření učinil, by věci uložené přijatými hosty na místa pro věci určená byly v bezpečí. Důkaz, že škoda žalobci ztrátou věcí těch povstala nebyla zavíněna žalovaným ani jeho lidmi, ani způsobena cizími osobami do hotelu vcházejícími a z něho odcházejícími, provést se žalovaný ani nepokusil, neřku-li provedl. Z těchto důvodů bylo dle § 393 c. ř. s. prozatím uznáno, že žalovaný jest povinen dáti žalobci náhradu za zimmník s přísl. — O d v o l a c í s o u d (obchodní soud v Praze) změniv rozsudek první stolice uznal, že žalobní nárok není důvodem svým; po právu, v podstatě z těchto důvodů: Nemůže býti o tom pochyby, že

host hotelový, který zavítá do domu, tam se ubytuje, ohledně věci vnesených a v místnostech hotelových, k ubytování hostů přímo určených, nebo v místnostech, sloužících k uschovávání zavazadel, šatů a pod., a k pohodlí hostů hotelových zřízených, zcela požívá práv v § 970 obč. zák. stanovených. Jak však zjištěno, nejedná se v tomto případě o místnosti takové, nýbrž o místnosti restaurační, tudíž o místnosti, v nichž provozována živnost restaurační, do níž přístup mají netoliko hosté hotelové, nýbrž také hosté, čili návštěvatelé, kteří v domě, t. j. hotelu ubytování nejsou. Hostům takovým zákon ochrany stanovené v § 970 obč. zák. neposkytuje a nepřichází k místu smlouva schovací mezi návštěvatelem kavárny nebo restaurantu a majitelem živnosti, když host takový prostě věci své složí v místnostech, byť i k pohodlí hostů věšáky a podob opatřených; neboť zákon výslovně črezuje ručení hostinského na věci vnesené hosty v závodě jeho ubytovanými. Při uplatňování názoru prvním soudcem hájeného vyskytly by se případy, že by hostinský čili restaurater hostu, který také nahodile v oddílu závodním určeném pro ubytování hostů pokoj si najal, za úplně stejných okolností za vnesené věci ručil, kdežto by takové záruky oproti návštěvovateli restaurace, který své šaty a podobné na témž místě jako onen host hotelový složí, zbaven byl. Ustanovení cit. § jest ustanovení výjimečné a sluší ho proto vykládati přesně, což vylučuje, by záruka hostinského oproti hostu hotelovému rozšířena byla také na hosty, kteří toliko jako strážníci závod restaurační navštěvují.

Nejvyšší soud žalobcovu dovolání nevyhověl.

Důvody:

Ze souvislosti prvního a druhého odstavce § 970 obč. zák. plyne, že za místo k tomu určené ve smyslu druhého odstavce dotčeného zákonného předpisu lze považovati jen ono, jež hotelier u provozování této své živnosti výslovně nebo dle povahy věci ustanovil k tomu, by tam hotelové hosté své svršky přechovávali, aniž by ovšem dále na tom záleželo, zda místo to přístupno jest jen hotelierovi, jeho zřízcům a hotelovým hostům, či též osobám třetím, poněvadž dle odstavce prvního § 970 obč. zák. hotelier za řečeného předpokladu nese nebezpečí, pochodící z toho, že cizí lidé do hotelu přicházejí a z něho vycházejí. Než v tomto případě jest chodbička, kde se žalobci věci ztratily, místem, jež žalovaný, opatřiv ji věšáky, určil u provozování živnosti restaurační pro návštěvníky restaurace. Na tento případ výjimečné ustanovení § 970 obč. zák. se nehodí. Na tom ničeho není s to změnití okolnost, že žalobce byl nejen návštěvníkem restaurace, nýbrž i zároveň hotelovým hostem. Jako hotelový host nebyl nikterak odkázán též na restauraci žalovaného a nahodilá okolnost, že i do restaurace zavítal, není s to, aby ručení žalovaného jako hoteliera rozšířila též na pobyt žalobce v místnostech restauračních. Není také, proč činiti by se měl rozdíl mezi návštěvníky restaurace, kteří jsou zároveň hotelovými hosty a jinými návštěvníky restaurace. Poměry jsou pro ty i ony totožné, a kdyby správným byl názor, zastávaný v dovolání, tož byl by důsledně žalovaný dle § 970 obč. zák. zodpovědným i za věci, jež by hotelový host, aniž by vůbec restaurační místnosti navštívil, v této místnosti nebo v chodbičce zanechal. Ostatně jest i okolnost, že

žalovaný jest zároveň hotelierem i restaurátorem, okolností veskrze nahodilou a zajisté neplatil by předpis § 970 obč. zák. proti žalovanému jako hotelierovi, kdyby restaurační místnosti byly, kde právě jsou, ale v rukou osoby jiné. Dovolacího důvodu § 503 č. 4 c. ř. s. zde tedy není.

Čís. 66.

I výtržnosti, které tropí v domě nájemník choromyslný, jsou důvodem k výpovědi z bytu podle § 7 č. 3 min. nař. ze dne 20. ledna 1918 č. 21. ř. z. (pokud se týče podle § 7 č. 3 min. nař. ze dne 17. prosince 1918, č. 83 sb. zák. a nař.).

(Rozh. ze dne 25. února 1919, Rv I 135/19.)

Výpověď z bytu, která byla dána pronajimatelem manželům B z důvodu, že choromyslný B ztrpčuje svým častým povykáním a výtržnostmi spolubydlitelům bydlení v domě a že tyto ohrožuje (§ 7 č. 3 min. nař. ze dne 20. ledna 1918 č. 21 ř. z.), byla pr v ý m s o u d e m (okresním soudem pro Staré Město a Josefov v Praze) zrušena z těchto důvodů: Jest sice prokázáno, že v bytě žalovaných byl asi třikráte křik, že poslední neděli před výpovědí šla žalovaná do bytu svědkyně C se žádostí, aby tam muže nepouštěly, dále že křičela jednou na chodbě o pomoc a po druhé že žádala svědkyni D, aby jí došla pro stráž, že se s ní muž pere. V základě těchto průvodů, dospívá však soudce také k přesvědčení, že příčinou těchto výstupů je výlučně spolužalovaný B sám, který, jak je nesporno, byl pro choromyslnost úplně svéprávnosti zbaven, a dále, že výstupy ty mají u něho příčinu jediné v jeho choromyslnosti. Za tohoto stavu věci nemožno však v jednání žalovaného B, třebaš je objektivně nepřístojné a ostatním nájemníkům spolubydlení ztrpčuje, spatřovati důvod k výpovědi ve smyslu ustanovení § 7 nař. z 20. ledna 1918 č. 21 ř. z., **p**o něvadž se B-ovi pro jeho duševní chorobu subjektivně přičísti nedá a ze znění a smyslu ustanovení § 7 č. 3 uvedeného nařízení jest patrno, že jen takové jednání může býti platným důvodem ku výpovědi, za které lze výtržníka činiti nejen objektivně, nýbrž i subjektivně zodpovědným. Ostatně, jedná-li se o to, aby duševně chorý nájemník svým jednáním okolí své neobtěžoval, je přece přirozeno, že jediným vhodným prostředkem k tomu jest umístění osoby takové v ústavu pro choromyslné, nikoli však výpověď z bytu, která nehledíc ani k tomu, že duševní stav chorého může značně zhoršiti, za dnešních známých svízelných poměrů bytových by mělo zajisté v zápětí, že by se nevinná rodina choromyslného ocitla na ulici bez přístřeší, čímž by byl docílen právě opak toho, co zákonodárce nařízením ze dne 20. ledna 1918 č. 21. ř. z. zamýšlel. Bylo proto námitkám žalovaných vyhověno a výpověď z bytu zrušena. — **O d v o l a c í s o u d** (zemský soud v Praze) ponechal výpověď v platnosti. V **d ů v o d e c h** svých uvádí: Podle § 3 cís. nařízení ze dne 28. června 1916 čis. 207 ř. z. jest ten, kdo byl svéprávnosti úplně zbaven, pouze ve příčině způsobilosti k jednání postaven na roveň dítěti před dokonaným sedmým rokem a platí o něm tedy předpis § 21 obč. zák. Tím však není vysloveno, že by byl každý povinen, mlčky ztrpěti jeho nepřístojné jednání, jak to vysvítá jmenovitě z předpisu § 1309 obč. zák., nýbrž dlužno za takové